

ENTREVISTA A

Sandra Sabatés

periodista, presentadora del programa *El Intermedio*, premi Ondas de Televisió 2018

Sandra Sabatés (Granollers, 1979), llicenciada en comunicació audiovisual, presenta des de fa set anys, al costat d'El Gran Wyoming, el programa *El Intermedio* de La Sexta on, de dilluns a dijous, s'ocupa d'explicar les notícies d'actualitat en to irònic i de fer entrevistes a dones amb molt per dir a la secció *Mujer tenía que ser*.

El 2018 ha estat un any molt especial per a aquesta periodista granollerina: ha estat reconeguda amb un premi Ondas com a millor presentadora i ha publicat *Pelea como una chica*, un llibre que recupera la memòria de dones que han fet aportacions cabdals per fer avançar la societat.

© TONI TORRILLAS

Les darreres setmanes, arran del premi Ondas i la publicació del llibre, ha passat de fer preguntes a respondre-les. En quin rol se sent més còmoda?

Normalment, soc jo la que fa les preguntes com a entrevistadora, és la meua feina i és on em sento més còmoda. Però entenc que a vegades toca estar a l'altre costat i, tot i que se'm fa difícil, t'hi acabes acostumant. Soc molt xerraire i m'agrada explicar coses, encara que prefereixo escoltar.

Vostè és nascuda a Granollers i per feina viu a Madrid, si bé s'escapa sovint a la nostra ciutat per veure la família.

Venir a Granollers és tornar a casa, sempre. Aquí tinc la família, els amics i amigues de tota la vida, la meua llar. He crescut aquí. Gran part del que soc s'ha forjat i ho he viscut a Granollers, és la meua ciutat: aquí tinc el que més estimo.

Parlem de la seva infància i joventut: on va estudiar, quins records en té, si manté encara alguns vincles...

Vaig estudiar a l'Escola Pia i recordo tots i cadascun dels companys de classe i professors; tinc un especial afecte a qui llavors era el meu tutor de COU i professor de filosofia, en Xavier Ambrós, avui director de l'escola: em va aconsellar que estudiés comunicació audiovisual i li estic molt agraïda perquè

és una de les grans decisions que he pres a la meua vida. Tinc molts bons records d'aquella època. Les meves dues millors amigues són de l'escola... Les xarxes socials afavoreixen el retrobament i el contacte amb els companys d'estudis.

Com valora l'evolució de la ciutat, sobretot des que hi ve esporàdicament?

Ha canviat moltíssim! És un goig poder caminar pel centre sense cotxes, un canvi que ha donat espai i tranquil·litat per passejar, i que afavoreix que hi hagi més comunicació i diàleg. Intento venir almenys un cop al mes i el que més m'impacta és adonar-me de cop que alguns dels petits comerços i edificis de tota la vida han desaparegut; això em genera una certa melangia.

En quin moment va decidir que es volia dedicar al periodisme?

M'hi vaig anar introduint i enganxant a poc a poc i una mica per casualitat: en realitat, vaig estudiar comunicació audiovisual perquè volia ser realitzadora de televisió i explicar històries a través de les imatges, una passió que segurament he heretat del meu avi, que sempre anava amunt i avall amb la seva càmera. Acabada la carrera, vaig començar a treballar a *Revista del Vallès* i després com a periodista ENG a la televisió local de L'Hospitalet. Així entro en contacte amb aquesta professió fascinant.

“Venir a Granollers és tornar a casa, sempre. Gran part del que soc s'ha forjat i ho he viscut aquí. Hi tinc el que més estimo”